

† C A S I A N

*Din darul lui Dumnezeu,
Episcop al Dunării de Jos,*

*Preacuvioșilor și preacucernicilor slujitori
și tuturor drept-măritorilor creștini din eparhia noastră,
har, milă, pace și bucurie
din preaplinul darurilor Învierii Mântuitorului Hristos,
iar de la Noi arhieresti binecuvântări
și cele mai alese doriri de tot binele mântuitor*

*Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!*

*„Iată, au venit la tine, Sioane, fiii
tăi, ca niște făclii de Dumnezeu lumi-
nate, de la apus și de la miazănoapte, și
de la mare, și de la răsărit, întru tine
binecuvântând pe Hristos, în veci“¹.*

Preaiubiți frați și surori în Domnul,

Iată-ne întruniți în marea și unica familie a tuturor celor ce-L căutăm, precum odinioară apostolii și femeile purtătoare de aromate, pe Hristos, Cel răstignit pe Cruce și așezat în mormânt de „Iosif cel cu bun chip“ și de Nicodim.

---

1. *Slujba Învierii*, stihiră la Cântarea a 8-a, *Penticostar*, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1999, p. 21.

Stăruie încă în sufletele și în inimile noastre icoana coborârii Domnului de pe Cruce și prohodirea Sa în Vinerea Mare, prin glasuri îngerești, care deschid priveliștea sfântă a unei suave și dulci primăveri spirituale. Astfel, ni se deschide perspectiva unei adevărate întâlniri, atât de mult dorită și mult așteptată, cu Domnul Însuși.

Această întâlnire cu Cel ce a fost așezat în mormânt nou este acum marea taină a vieții noastre, căci nu vedem un trup sfânt adormit, ci pe Mântuitorul biruitor asupra morții, prin slăvita Sa Înviere cea de a treia zi.

Acest adevăr al vieții veșnice, Învierea Domnului, se afirmă și se mărturisește în crezul nostru atunci când spunem: „Hristos a Înviat! Adevărat a Înviat!“. Iar în Simbolul credinței întărim aceasta prin cuvintele: „Și a înviat a treia zi, după Scripturi“.

Dumnezeiescul Vasile cel Mare, de la a cărui mutare la ceruri sărbătorim anul acesta în Biserica noastră 1.630 de ani, ne învață legătura dintre Învierea Domnului și viața noastră. Hristos „înviind a treia zi și cale făcând oricărui trup la învierea cea din morți, că nu era cu puțință a fi ținut sub stricăciune Începătorul vieții, făcutu-S-a începătura celor adormiți, Întâiul Născut din morți, ca să fie Însuși tuturor în toate“².

Astfel, prin sfintele și mântuitoarele Sale Patimi, Domnul Hristos ne arată plinătatea slavei Sale! Trecând prin moartea cu trupul la biruința ei, Mântuitorul schimbă și sensul morții noastre, făcându-Se „*începătură celor adormiți*“ (I Cor. 15, 21). „*Pe cei adormiți întru Iisus îi va aduce împreună cu El*“ (I Tes. 4, 14), iar „*dacă morții nu înviază, nici Hristos n-a înviat*“ (I Cor. 15, 16), căci dacă „*nădăjduim în Hristos numai în viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii*“ (I Cor. 15, 19).

---

2. Liturgia Sfântului Vasile cel Mare, în *Liturghier*, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 2008, p. 235.

Învierea Mântuitorului este mărturia de nezdruncinat a puterii vieții veșnice asupra morții, este semnul de netăgăduit al libertății Celui ce a zdrobit puterea iadului cu Crucea Sa și i-a dezrobii pe cei pe care „frica morții îi ținea în robie“, „*căci trebuie ca acest trup stricăcios (al oamenilor) să se îmbrace în nesticăciune și acest (trup) muritor să se îmbrace în nemurire... atunci va fi (împlinit) cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință*“ (I Cor. 15, 53-54).

Așa înțelegem mai adânc, mai aproape de sensul autentic al vieții veșnice, Învierea Mântuitorului ca dar tainic și de nepătruns doar cu mintea, pe care frumoasa cântare pascală îl afirmă atât de convingător: „Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate și Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând și moartea pierzând; Paștile nesticăciunii, lumii de mântuire“³. „*Într-adevăr, moartea nu vine din însăși ființa lui Iisus, ci din marea Lui iubire pentru noi*“⁴.

Luminați de harul Învierii, înțelegem acum de ce nu suntem doar trupuri trecătoare și muritoare, ci „*temple ale Duhului Sfânt*“ (I Cor. 3, 16), instrumente ale veșniciei, „clavecin oferit Marelui Muzician al lumii“⁵, ca să interpretăm armonioasa simfonie a bucuriei Împărăției lui Dumnezeu, sub a cărei cerească boltă „nu mai este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit“.

Prin Învierea Sa din morți, Mântuitorul ne redă tăria credinței în nemurire, invitându-ne să mărturisim aceasta cu Sfântul Apostol Pavel: „*Unde-ți este, moarte, biruința ta? Unde-ți este, moarte, boldul tău?*“ (I Cor 15, 55). De aceea, împreună cu toți cei încredințați de adevărul Învierii Domnului, pentru propria noastră înviere, exclamăm astăzi cu Sfântul Ioan Gură de Aur: „Înviat-a

---

3. *Slujba Învierii, Luminânda, Pentecostar*, ed. cit., p. 22.

4. Olivier Clément, *Trupul morții și al slavei*, Ed. Christiana, București, 1996, p. 97.

5. *Ibidem*, p. 122.

Hristos și iadul a fost nimicit. Sculatu-S-a Hristos și au căzut diavoli... Înviat-a Hristos și viața stăpânește. Înviat-a Hristos și niciun mort nu este în groapă, că începătură S-a făcut celor adormiți⁶. Când „murim în Hristos, intrăm pe căile Învierii“, căci este, iubiți părinți duhovnicești și preacinstiți frați și surori în Domnul, minune a minunilor, dărnicia cerească față de noi, pământenii, „să trăiești, să mori, să înviezi, să treci de la trupul morții la trupul slavei“⁷.

Dumnezeu, prin Învierea Fiului Său, Mântuitorul nostru, cheamă firea noastră supusă păcatului și morții „de la moarte la viața întreagă“⁸ și, așa precum fierul atingându-se de foc ia culoarea sa, „la fel și trupul, după ce L-a primit în el pe Cuvântul (Hristos) de viață făcător, s-a eliberat de stricăciune. Astfel, Hristos S-a îmbrăcat cu trupul nostru pentru a-l vindeca de moarte“⁹.

Preaiubiți credincioși și credincioase,

Am stăruit asupra înțelesului duhovnicesc al Învierii Mântuitorului Hristos pentru viața noastră, întrucât avem tentația să reducem dumnezeiescul la omenesc și „Taina tainelor“ la un eveniment strălucitor doar în sens trecător, o sărbătoare a bucuriilor omenești, fără a-L mai căuta pe Hristos cel Înviat din morți, fără a-i mai chema „împreună cu noi“, prin credință și prin lumina pascală ce-o purtăm în mâini, pe cei adormiți, ca odinioară moșii și strămoșii noștri, și nici nu mai dorim curăția sufletească

---

6. *Slujba Învierii*, Cuvânt de învățătură al Sfântului Ioan Gură de Aur, în *Penticostar*, ed. cit., p. 25.

7. Olivier Clément, *op. cit.*, p. 123.

8. Sf. Grigorie de Nyssa, *Marele cuvânt catihetic*, în *Scrieri*, II, col. P.S.B., nr. 30, Ed. I.B.M.B.O.R., București, 1998, p. 32.

9. Sf. Chiril al Alexandriei, *Omiliile la Evanghelia după Luca*, V, 19, apud Olivier Clément, *op. cit.*, p. 98.

și pe cea trupească, spre a se evidenția firea pascală a vieții noastre.

Firea pascală a vieții noastre nu este doar o expresie teologică de neînțeles pentru cei mai mulți dintre noi, *ci este starea de fericire maximă, de bucurie netrecătoare și neștearsă din inimile noastre, asemenea celui mai înălțător moment pe care-l vede mama când aduce pe lume om, prunc, viață!*

Paștile înseamnă, mai întâi, ieșirea noastră de sub „lespedea grea“, care este piatra de pe „mormântul“ sufletesc, la lumina zilei și la întâmpinarea fraților noștri, toți oamenii, pe care Dumnezeu ni-i arată astăzi luminoși, înfrumusețați, plini de bucuria iubirii, izbăviți de frica urii și de teama răului, de păcatul dezbinării fraților de frați, căci cu toți formăm o singură familie, un singur neam creștin și ospitalier, generos și harnic.

Frați și surori în Domnul,

Multe sunt înțelesurile praznicului sfânt al Învierii Domnului pentru noi toți și pentru fiecare în parte, din toate comunitățile parohiale și mănăstirești ale eparhiei noastre.

După datina sfântă, încercăm să ne oprim însă la un aspect din viață mai apropiat de starea noastră de acum.

În anul Domnului 2009, iată, suntem împreună în această viață, cu multe bucurii, cu multe împliniri, dar și cu multe încercări. Teamă ce ne încearcă se pare că este grija de mâine, care ne întunecă și ziua de astăzi! Noi vedem cu toții pe cei, fără de voia lor, suferinzi, săraci, străini ori nedreptățiți. Dar și ei, și alții ca ei, uită că nu suntem singuri în astfel de încercări, ci cu Mântuitorul, Care întotdeauna îi caută, îi cheamă și îi mângâie pe „cei mici“, pe cei împovărați și pe cei ce au greșit. Îi cheamă la Sine. Îi cheamă „să-i vindece, să-i hrănească, să-i ierte“.

Simțim aceasta la tot pasul, vedem aceasta în toate parohiile, mănăstirile, asociațiile creștine, în școlile și în casele dumneavoastră, „uși“ ale sufletului sau ale casei deschise de Domnul pentru cei încercați în viață.

Criza economică pe care suntem nevoiți să o traversăm poate deveni o obsesie, o mare dezamăgire și o suferință greu de asumat, mai ales de cei neputincioși, de către tineri ori bătrâni, singuri și neajutorați. Ea poate fi însă depășită creștinește. Când ne preocupăm excesiv doar de bunurile materiale, înseamnă că am pierdut sensul credinței și puterea de a învia dragostea față de aproapele. Dacă nu vom fi în criză morală, atunci vom descoperi „comoara ascunsă“ a generozității în noi, prin credință și hărnicie, făcând din bunătatea iubirii de oameni o adevărată bogăție netrecătoare.

Hristos Domnul, în Biserica Sa, a arătat cauza crizelor umane, care este egoismul excesiv. Efectul crizelor dintre oameni se depășește prin comuniunea tuturor celor ce fac parte din aceeași familie umană, *iar firea noastră, pervertită prin prea marea iubire de sine, o vindecă tot Domnul, prin filantropie, adică prin dumnezeiasca iubire față de tot omul.* Astfel, în spațiul sacru al vieții, în Biserică, în lumea care se orientează după învățăturile bisericesti, nu mai este loc prioritar pentru criza de bunuri materiale, ci se deschide perspectiva bogăției frățietății reale și a solidarității, ca stare socială plină de optimism și de redresare reală a vieții noastre. Viața trăită prin faptele filantropiei este începutul învierii speranței și exercițiul lucrării iubirii dumnezeiești, în cadrele căreia nu mai au loc faptele rele, atitudinile egoiste ori pătimase. *Viața înțeleasă prin filantropie înseamnă apropierea de semenul nostru, ca de Hristos cel Înviat din morți!* Înseamnă vindecarea prin credință și redresarea noastră prin hărnicie și milostenie, înseamnă viață înviată la rosturile ei veșnice, înseamnă bucurie din bucuria Mântuitorului Care văzându-le

pe curajoasele mironosițe căutându-L dis-de-dimineată, în ziua Învierii Sale din morți, le-a binevestit bucuria: „*Bucurați-vă!*“ (Matei 28, 9).

Iubiților,

Să încercăm și noi să facem un pas către iubirea de oameni, acum și astăzi, de Sfintele Paști, în toate familiile creștine din eparhie, în toate sufletele creștinești, de toate vârstele și de toate stările sociale.

Este momentul să apreciem și să înmulțim semnele ajutorării fraților încercați în viața lor, de către păstorii sufletești din parohii și de la toate așezămintele filantropice ale eparhiei noastre. Prin zelul păstorilor și prin mărinimia și dărnicia mulțimii credincioșilor noștri, se vindecă, zi de zi și clipă de clipă, multe răni sufletești și trupești. *Așezămintele filantropice sunt „oaze“ autentice ale învierii dragostei de tot omul și „pepiniere“ ale iubirii milostive din iubirea jertfelnică a Domnului.*

Astfel, toți participanții la această sfântă și luminoasă zi pascală intrăm în bucuria Învierii, în starea de mărturisitori ai iubirii lui Dumnezeu pentru toată lumea aceasta.

Prin toate mărturiile credinței, prin toate faptele bune, prin toate semnele filantropice, prin toate îmbrățișările sincere, în locul pizmuirilor regretabile, prin toate actele profunde ale iertării, din inimă, a tuturor celor ce ne-au supărat sau i-am supărat, ne-au făcut rău sau le-am făcut rău, să intrăm cu adevărat „în bucuria Domnului nostru: și cei dintâi, și cei de-al doilea... Bogații și săracii împreună, bucurați-vă... Gustați toți din ospățul credinței; împărtășiți-vă toți din bogăția bunătății“¹⁰.

---

10. *Slujba Învierii*, Cuvânt de învățătură al Sfântului Ioan Gură de Aur, în *Penticostar*, ed. cit., p. 25.

Cu aceste semne ale dragostei, să ne vindecăm de orice fel de încercare, de suferință și de moarte! Să ne umplem sufletele de speranța reînvierii firii optimiste a românului, bun și iertător, a creștinului care-și îmbrățișează semenul de departe și de aproape.

Cu aceeași sfântă îmbrățișare, vă întâmpinăm pe toți sfinții slujitori, cinul nostru monahal și pe toți iubiții noștri credincioși și credincioase din toate parohiile și mănăstirile, din toate localitățile.

Cu nespusă bucurie, vă vestim prelungirea sărbătorii pascale, mai ales în zilele de 2 și 3 mai a.c., la Duminica Mironosițelor, când vom fi, cu ajutorul lui Dumnezeu, și în prezența și cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel și ale altor invitați din țară și din străinătate, mărturisitorii evenimentului privind proclamarea cinstirii Sfântului Atanasie, Patriarhul Constantinopolului, în eparhia noastră și în toată Biserica Ortodoxă Română. Sfântul Atanasie a păstorit sufletele înaintașilor noștri 12 ani la Galați, în timpul lui Vasile Lupu. Numele lui înseamnă nemuritor! Tot cu acest prilej, vom venera și moaștele Sfântului Grigorie Palama, Arhiepiscopul Tesalonicului, de la care am învățat rugăciunea neîncetată adresată Mântuitorului, care preface întunericul greșelilor noastre în lumină aducătoare de har, de binecuvântare și de milostivire cerească.

Să ne ajute Hristos Domnul, Cel înviat din morți, să petrecem cu bucurie și cu sănătate, în pace și în iubire creștinească, filantropică, cu toți semenii, Sfintele Paști!

Să fim cu toții buni, iertători și milostivi!

Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!

Al vostru de tot bine doritor și către Domnul rugător,

† Casian,
Episcopul Dunării de Jos